

тому, щоб забезпечити збалансованість і загальний напрямок розвитку всієї багатокomпонентної системи сфері охорони здоров'я. [1]

Основними принципами глобальної стратегії управління фінансовими ресурсами є :

- оптимізація матеріальних і фінансових потоків;
- аналіз і аудит, контроль, як усієї діяльності, так і управлінських рішень, що приймаються в ході здійснення цієї діяльності;
- прогнозування можливих варіантів і напрямів розвитку фінансової стратегії щодо структури, капіталу, заборгованості, рівня дивідендів, фінансових результатів, виробничого потенціалу;
- фінансування ефективного розвитку установи в сфері охорони здоров'я та ін.

Зарубіжна доктрина містить сукупність позицій стратегічного управління. Окремі автори трактують стратегічне планування як процес визначення цілей організації; фінансових ресурсів, необхідних для їх досягнення; політики. [2].

З урахуванням вказаних недоліків поняття «фінансова стратегія», було уточнено його визначення як одного з найважливіших видів функціональних стратегій, що забезпечує основні напрямки його фінансової діяльності шляхом формування довгострокових фінансових цілей та завдань фінансової політики, вибору найефективніших шляхів їх досягнення, адекватного коректування обсягів та напрямів формування грошових коштів, їх розподілу та використання при зміні умов зовнішнього середовища, тобто фінансова стратегія в основному спрямована на досягнення кількісних змін. Але для досягнення якісно нового стану, установі слід формувати і реалізовувати стратегію фінансового розвитку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кіндрацька Г. І. *Фінансова стратегія організації: напрями удосконалення методики розроблення* / Г. І. Кіндрацька, М. С. Білик // *Вісник Національного університету "Львівська політехніка"*. – 2017. – № 594. – С. 244–253.
2. Колодізев О. М. *Методологічні засади фінансового забезпечення управління інноваційним розвитком економіки : монографія* / О. М. Колодізев. – Х. : ФОП Лібуркіна Л.М.; ВД «ІНЖЕК», 2009. – 240 с

**Гладюк Роксолана Василівна, магістрантка 1 курсу,
Синиця Світлана Михайлівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів**

ФІНАНСОВІ ІНСТРУМЕНТИ ВПЛИВУ НА ДЕРЖАВНИЙ СЕКТОР ЕКОНОМІКИ

Власність держави є необхідним елементом ринкової економіки. Тільки держава може взяти на себе вирішення великих і складних завдань, які є важливими для всього суспільства, включаючи сектор приватного підприємництва. Важливим аспектом економічної політики держави є забезпечення дієвої моделі управління державним сектором, котра має здійснювати позитивний вплив на конкурентоспроможність національної економіки в цілому. При цьому в рамках загальної моделі управління

державним сектором слід визначитися із застосуванням ефективних фінансових інструментів впливу на державний сектор економіки.

Серед наукових праць, в яких досліджуються питання впливу та управління державним сектором економіки, його проблеми та розвиток в сучасних умовах, можна назвати дослідження таких вітчизняних вчених, як О.М. Головінов, М. М. Шкільняк [6, 7, 7], А. М. Стельмашук [4], Р. А. Муха [3].

Метою даної статті є з'ясування проблем та виявлення тенденцій в державному секторі економіки, розгляд основних фінансових інструментів впливу на державний сектор, формування системи пропозицій з удосконалення управління ним.

Більшість країн світу проводять політику оздоровлення національних економік шляхом пошуку оптимального співвідношення між державним та приватним секторами, що знаходить відображення, зокрема у послідовному, взаємоузгодженому та системному проведенні процесів приватизації та націоналізації, вдосконаленні регуляторної політики, а в цілому – в еволюції моделей управління державним сектором [4].

Головним завданням успішного розвитку країни є досягнення оптимального розміру державного сектора. Як свідчить міжнародний досвід, відомі два основні способи визначення оптимального розміру державного сектора: визначення соціально значущих видів діяльності, якими повинні займатися державні підприємства без застосування до них будь-яких кількісних обмежень; строге обмеження кількості державних підприємств незалежно від виду їх діяльності.

В цілому державний сектор в Україні можна охарактеризувати як таким, що достатньо великий за обсягом, різноманітний за організаційно-правовими формами господарювання, а за результативністю – низькоефективний. Частка державного сектору у ВВП країни складає, за оцінкою Євростату, з урахуванням комунального сектору – 27 %, у Канаді, Англії, Італії – близько 15%, у США й Німеччині – близько 20 %, у Польщі – 25 % [7].

Основними інструментами, що дають змогу регулювати величину державного сектору є: приватизація, корпоратизація і націоналізація [8].

Результатами приватизації в теорії повинні бути: зниження навантаження на державний бюджет, скорочення бюджетного дефіциту, зменшення розміру державного боргу, підвищення ефективності роботи і модернізація приватизованих суб'єктів [4].

Аналізуючи процеси приватизації, більшість дослідників наголошують на її неринковому характері, коли не було створено дієвих власників, не було залучено суттєвих інвестицій, не відбулося економічного зростання, не було забезпечено зростання життєвого рівня населення, а навпаки, відбувся різкий спад виробництва, життєвого рівня населення тощо. А необґрунтовані заборони на приватизацію призвели до використання державного майна не за призначенням, його руйнування, відчуження за нелегальними схемами, і як наслідок втрати інвестиційної привабливості [8].

Чинне законодавство залишається на межі проведення масової приватизації, що є суперечливим та недосконалим, не відповідає стану

економіки в сучасних умовах та, як наслідок, приводить до низької ефективності управління державним майном. Таким чином, одним з напрямів підвищення ефективності використання майна державних підприємств та організацій у сучасних умовах є передача його в оренду.

Також інструментами впливу на державний сектор виступають: бюджетно-податкова політика; грошово-кредитна політика:

До непрямих інструментів грошово-кредитного регулювання відносяться наступні: здійснення дисконтної політики, зміна курсу національної валюти, емісія грошей в рамках визначених нормативів.

На державних підприємствах можуть існувати різні системи стимулювання. Обмежене використання такого стимулу, як підвищення заробітної плати, та високий ступінь гарантії зайнятості можуть деякою мірою підвищити ефективність роботи працівників державного сектору.

На основі зробленого аналізу можна визначити наступні необхідні кроки в управлінні державним сектором:

– удосконалення існуючої законодавчої бази та реформа системи управління об'єктами державної власності;

– проведення в повному обсязі інвентаризації та створення єдиного реєстру державного майна, проведення моніторингу управління державною власністю;

– визначення галузей, пріоритетних для приватизації, та галузей, в яких підприємства мають залишатися в державній власності. Складання для кожної галузі обмеженого переліку об'єктів, що не підлягають приватизації;

– прийняття Державної програми приватизації, яка передбачатиме розроблення індивідуальних програм підготовки галузей до реформування та їх здійснення, переорієнтація після завершення масової приватизації діяльності Фонду державного майна на управління державною власністю та відповідне реформування його структури;

– розробка та прийняття стратегії розвитку державного сектору економіки, вдосконалення управління корпоративними правами держави;

– прийняття Закону про Фонд державного майна України як центральний орган виконавчої влади з управління державною власністю.

Таким чином, сформована в Україні система управління об'єктами державної власності, виявила себе малоефективною за багатьма параметрами, оскільки недосконала законодавча база та невисокий рівень спеціалізації системи не забезпечують необхідне управління розвитком державного сектора з боку держави; кількість суб'єктів і об'єктів управління не відповідає необхідним потребам, створюючи надмірне навантаження на державу та відволікаючи значні ресурси країни на виконання функцій управління. Такий механізм повинен базуватися на пріоритетах управління державною власністю та на ефективному застосуванні фінансових інструментів впливу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Головінов О. М. *Загальнотеоретичні засади функціонування державного сектору* / О.М. Головінов // *Актуальні проблеми економіки*. – 2008. – № 1. – С. 5-17.

2. Муха Р. А. Державна власність як об'єкт управління в ринковій економіці / Р.А. Муха // *Наука й економіка*. – 2009. – № 3. – С. 256.
 3. Чистов С. М. Державне регулювання економіки : навч. посіб. / С. М. Чистов, А.Є. Никифоров, Т. Ф. Куценко; за ред. С. М. Чистова. – К. : КНЕУ, 2000. – 325 с.
 4. Шкільняк М. М. Управління державною власністю: міжнародний досвід, еволюція, принципи / М. М. Шкільняк // *Наука й економіка*. – 2011. – № 2. – С. 83-93.
 5. Шкільняк М. М. Концептуальні інновації управління державною власністю / ММ Шкільняк // *Галицький економічний вісник*. – 2011. – № 5. – С. 37-41.
-

Бородайкевич Роман Дмитрович, магістрант 1 курсу,
Білецька Ірина Мирославівна, к.е.н., доцент,
завідувач кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту,

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ МЕДИЧНОГО ТУРИЗМУ В СТРУКТУРІ СВІТОВОГО ТУРИСТИЧНОГО РИНКУ

Міжнародний туризм з медичними та профілактичними цілями не є новим феноменом. Проте, якщо аналізувати тенденції його розвитку та становлення у сучасному розумінні, то варто виокремити таку суттєву особливість. Протягом XVII-XX ст. ринок медичного туризму був представлений лиш сегментом заможних туристів з розвинених країн, які орієнтувалися на дві дестинації – Європу і США. Наприкінці XX ст. ситуація на ринку змінилася. Процеси глобалізації світової економіки, зокрема транснаціоналізація економік, якісно переформатували ринок медичного туризму, ініціювавши розвиток нового сегменту ринку - подорожуючих з середнім рівнем доходів та географічну диверсифікацію ринку - збільшення кількості країн, котрі позиціонують себе як центри медичного туризму.

Проведення кількісної оцінки полягає у неможливості точної статистики туристичного потоку саме з медичними цілями через поєднання в одній подорожі одразу кількох мотивів: медичних, лікувально-оздоровчих, рекреаційних тощо [1, 2].

Тому, зазвичай, медичний туризм розглядають як частину лікувально-оздоровчого ринку.

Аналіз статистики розвитку лікувально-оздоровчого ринку засвідчив позитивні тенденції до зростання. Так, за останні п'ять років ринок лікувально-оздоровчого туризму зріс вдвічі: від 1,9 трлн. дол. США у 2010 р. до 3,7 трлн. дол. США у 2015 р. (рис.1).

При цьому за 2013-2015 рр. доходи стейкхолдерів зросли на 14% (до 563,2 млрд. дол. США). В розрізі сегментів за цільовими критеріями найшвидші темпи приросту спостерігалися на ринку нерухомості (+19% або від 100 млрд. дол. США у 2013 р. до 119 млрд. дол. США у 2015 р.). Це пояснюється не тільки загальними тенденціями до збільшення транзакцій на світовому ринку нерухомості, але значним зростанням попиту на послуги лікувально-оздоровчого туризму і, відповідно, придбанням нерухомості у курортних дестинаціях [5].